

STRIX PÅSK

19 13

PRIS 50

DRICK
Pomrils Champagne

i Påsk.

Kr. 1.50 f. 1/1 fl., kr. 1.— f. 1/2 fl.
i alla större Speceri- och Fruktaffärer.

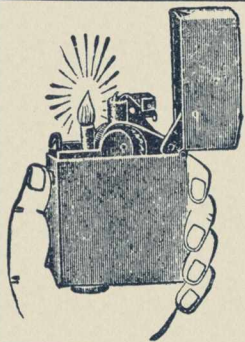

Fotbollar, Fotbollskor,
Blusar,
Byxor,
Benskydd,

samt alla till fri *Idrott hörande artiklar.*
Fiskredskap, alla slag, bäst hos
Mauritz Widforss H. A. B.

Kungl. Hofleverantörer.
Klarabergsgatan 31, Stockholm.

FILIALER: Drottningg. 88. [Karl Johans Bazar, Slussen.

Fr. 75 öre st.

finnes numera ytterligare
pyrofora gnistelddon.
Tända tusentals gånger, utan att klicka.
Ersätta tändstickor.
Billiga - Lätthandterliga - Bekväma.

AKTIEBOLAGET NUMA
STOCKHOLM.

— Återförsäljare erhålla hög rabatt. —

DEN SÄKRASTE AFFÄRSKONTROLL

Ni kan erhålla, är att använda Eder af våra
KONTROLLKRANAR

-- vid försäljning af alla flytande vätskor --
Begär katalog, som sändes gratis och franco.

METALLFABRIKS A. B. KONTROLLKRANEN

POST- OCH TELEGRAFADRESS: STOCKHOLM.
Utställning: Centralpalatset, Stockholm. Fabrike: Sundbyberg.

Husqvarna Hammerlessgevär

(System Anson & Deeley).

äro i fråga om skjutförmåga och noggrann fabrikation fullt jämförliga
med de förnämsta engelska, tyska och öfriga utländska fabrikat. Det
finnes numera ej någon anledning för en svensk jägare att köpa ett
utländskt jaktgevär.

Våra Hammerlessgevär levereras i flera förstklassiga utföranden
med eller utan ejektor. På begäran tillverkas de äfven efter särskildt
uppgifna mått.

Begär priskurant, som erhålles gratis och franko.

Husqvarna Vapenfabriks Aktiebolag, Husqvarna.

Viner
och
Champagne

m. m.

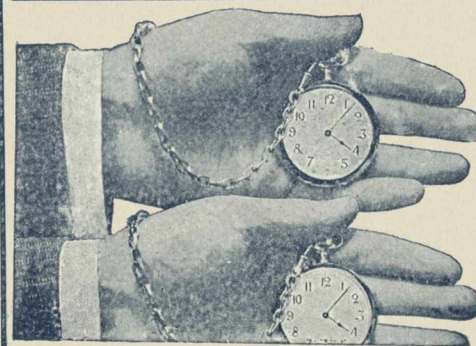
från första klass
utländska fitmor.

Generalagent:

Charles Backman

Riks 3 45. Allm. 63 50.

Begär lagerpriskurant.

Viking - fickur

för damer och herrar, gä
rätt i köld och värme. Ver-
ket är matemat. riktigt kon-
strueradt. Eleganta boetter
af guld, silver och nickel.

Bese prof hos **urmakaren,**
som säljer Vikinguren un-
:: der flerårig garanti ::

Sveriges Urmakare A.-B.
Stockholm C, I.

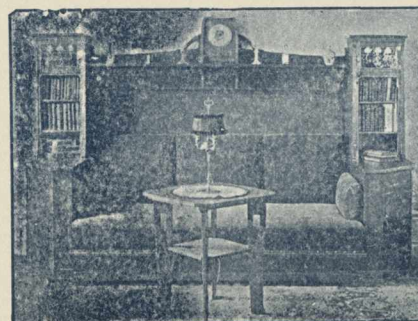
Kaffeblandningen

"Cairo" à 2.70 pr kg.
Trotsar konkurrens!

Ren utmärkt arom och smak.

Öfvertyga Eder genom köp af prospaket à 10 öre.

PERCY F. LUCK & C:o H. A. B.

Karl Janssons
Möbleringsaffär

Birger Jarlsgatan 6

Fullständiga

Möbleringar.

Bästa inköpskälla af Wienermöbler.

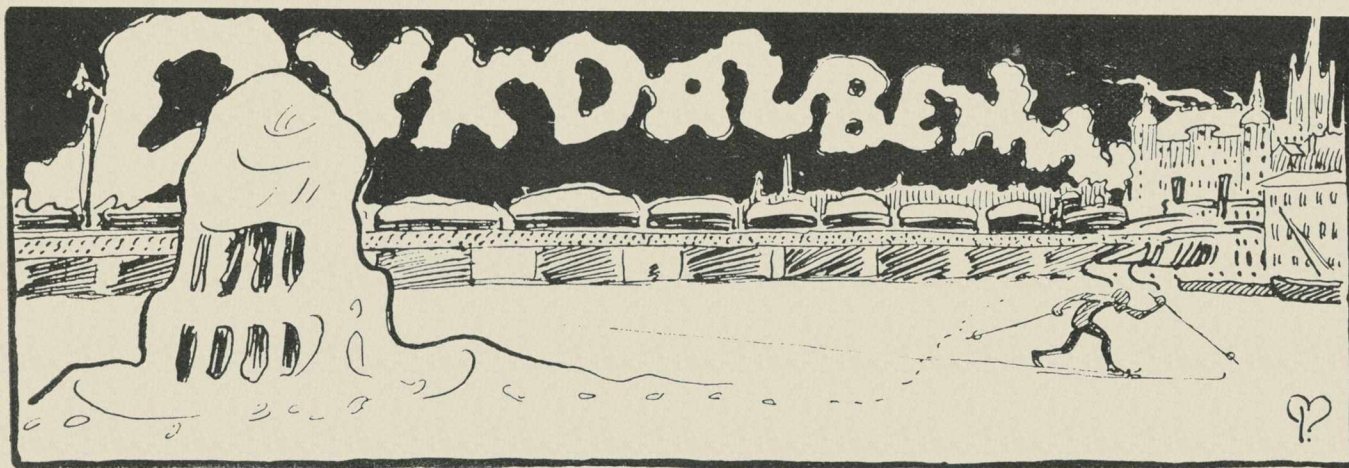

Glad Påsk

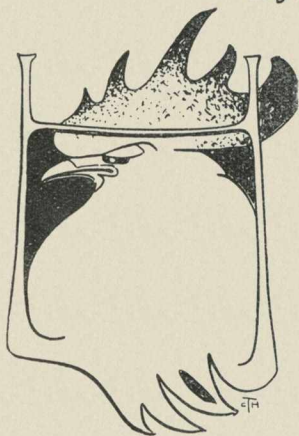

**En vacker tandrad kostar endast 1 öre om dagen,
om Ni använder
STOMATOL TAND-CRÈME.**

Dykdalben.

öh! Hvarför de kalla mig »dykdalben»? Hvarför kalla de inte dig för buslitteratör? Höh!?

Frågan studsade tillbaka som en träffsäker ripost vid florettfäktning eller som en skarp, välberäknad tillbaka-ryckare i carambol.

— Höh! En dålig vits, tjö. Har haft en ovanlig otur att råka ut för dödgräfvare, som inte tro mera än de kunna fatta med sitt ömkliga grusförnuft.

Först kallade de mig »Dikt-Albin». De påstå, att jag diktar, när jag återger mina enklaste upplevelser.

Händelsevis heter jag Albin. Har väl någon gång för något trångkranium talt om en händelse, som jag upplefde i min grönaste ungdom — en händelse, som händelsevis handlade om en dykdalb.

Ja, hade inte den där idiotiska dykdalben varit och jag inte stigit ned under vattenytan just den gången, så kunde jag ha varit statsråd och mångmillionär nu, d. v. s. om inte Julle Svan i alla fall förekommit mig, men det tror jag knappt, att han kunnat göra, för han var ju mycket mera förbi än jag, just då.

Julle Svan — nu statsrådet och mångmillionären Julius Svansköld — ni vet — hm. — — — Jag kan ju tala om historien för dig — min nya bror — du ser ju rätt hygglig ut — annars brukar jag svara med storsmockan på sådana närgångna frågor, som du nyss gjorde.

Jo, Julle och jag voro ute en kväll — den 6 november 1881, vill jag minnas — i en julle med segel — en riktig julle — Julle Svan var aldrig riktigt riktig — inte jag håller förrästen — så det var väl därför vi voro sådana bussar tillsammans.

Vi voro den gången ute ensamma — d. v. s. utan flickor — med några smörgåsar, halfvor öl och en liter, och vi hade så barnsligt roligt och hemtrefligt som endast två södergrabbar kan ha det.

Det är aldrig bra med kvinns på sjön — så förtjusande de än kunna vara på fasta land — hälst i skogen.

När litern var slut och vi seglade hem, var det inte fullt så roligt. Jag slank i plurret, när jag skulle beslå seglet, och Julle hang öfver relingen och mädde tjuftjockt — lade ut långref förstär — han tälte så lite.

Hur det var, så kafva jag mig upp på en dykdalb — den där förgrömmade dykdalben, som står midt i vattnet mellan järnvägsbron och slussen, du vet. Ja ja, han kanske inte står kvar. Jag kikar alltid åt andra hållet, när jag går förbi min lifslyckas grafmonument.

På dycken satt jag och tog mig en funderare — men hur det var så somnade jag. Där satt jag och sof ända till långt fram på våren.

Kysa dig? Tror du inte det är sant — höh!?

Nåja, det är fler fårskallar än du som inte tror det, fastän det gick ganska enkelt och naturligt till.

Jag bara satt och somnade, alldeles så här, med händerna hopknäppta om smalbenen och hufvudet emot knäna — — — Nej, jag kan inte nu, känner jag — det hände ju också, när jag var ung och vig som en orm.

Ja, så satt jag i alla fall i mina våta kläder och frös fast vid dycken och frös ihop, så att jag inte kunde röra mig.

Det hade varit ett härligt höstväder med sol och nästan vår i luften hela dagen, men på kvällen smällde det till och blef kallt. Framåt natten öste ett fotstjockt lager snö ned och lade sig som ett mjukt dunbolster öfver min fastfrusna lekamen.

Där satt jag hela vintern och ingen kotte märkte något ovanligt med dykdalben.

Det blef en ovanligt sträng och snöig vinter, men i islossningen var det i alla fall ett gudomligt vårväder med värme och strålände sol och så lifseggande stark och ljufilig luft, att den borde kunnat uppväcka döda — den var nästan som brännvin förstär.

Jag vet inte, om jag var död, men faktum är, att jag vaknade just som jag slant ner i fören på en förbiroende båt. Roddaren lär ha blifvit så rädd, när jag kom neddansandes, så att han rusat upp, mist balansen, fallit i spadet och drunknat.

Jag märkte inte det inte — såg aldrig någon roddare. Jag var bara förvånad öfver att ännu ligga kvar i båten, fast solen stod så högt på himmelen.

Julle har väl gått i land och glömt mig kvar, tänkte jag.

Huru som hälst, jag ruskade snart upp mig och rodde i land. Där stod bylingen och hampa mig.

En person skulle nämligen ha sett, huru jag hoppat ned i båten och kastat i den, som drunknade.

Jag förstod ingenting men kände mig så underligt matt och sjönk i hop som en tom säck — antagligen af hunger — hade ju inte fått en matbit på ett halft år.

En månad senare vaknade jag för andra gången — på sjukhuset.

Efter diverse samtal med systrarne om huru länge jag legat hos dem, om årstid o. s. v. slöt jag, att jag måste ha setat på dykdalben hela vintern.

Vid polisförhöret framlade jag min åsikt, om huru

GROVE

Modern Engelsk Lärobok . . . är just hvad den stora publiken behöfver, en bok, som inte trakasserar folk med det de *inte* behöfva lära sig. . . (Dr. Godwin i Sv. Dagbl.)

OBS. Ovillkorligen den bästa läroboken för språkkurser och själfstudium. Engelska texten med uttalsbeteckning och öfversätt. inb. separat Kr. 2: 25, kompl. inb. 4: 75 hos alla Bokh. samt mot postförskott från

KALLIGRAFIAS FÖRLAG, Stockholm. Riks 69 22, Allm. 74 29.

det måste ha gått till, men ingen trodde mig. Till och med Julle ryckte på axlarna.

Nå ja, mot mitt nekande och på grund af bristande bevis kunde jag ju inte dömas.

Nog om den saken — men det allra underbaraste hände i alla fall Julle.

Han hang, som sagdt var, tvärs öfver relingen och kände sig som en vid lynchning illa nyhängd neger eller kanske mera lik en gädda, som svalt ett större nysilfverspån med många rödtofsade dubbelkrokar på, hvilka på ett för gäddan otrefligt sätt trasslat in sig i dess tarmslingor men sedan ångrat sig och likt Jonas i hvalfisken vantrifdes och nödvändigt ville ut i friska luften igen, om också alla inventarierna i bukdepartementet skulle följa med.

Han kände sig som en gammal padda, hårdt omramad af en elak pojkkarda, hvars ägare njöt af att se dess dödsförskräckta ögon stå på skaft.

Han såg en magdans af jolmiga moln och dimformationer med färgskiftningar som på figurtaflor af unga imitatörer af utländsk modern konst. Ur molnen lyste stjärnor och blixtrar som på dålig biograf-films eller på somliga träsnitt af en viss genial norrbagge, där hvarje fel i det sekunda materialet, plus de med mer eller mindre underförstådda af-sikter djärft skurna hvita

strecken, lär vara snilleblixtrar ur en för öfrigt sotsvart fantasi i ljuflig harmoni med konstbörsen för tillfället.

Julle hade inga pretentioner på att de blixtrar han såg voro af det slaget, fast de sågo så ut.

Ibland kände han hela buken full af skarpkantade kuber och fick en stark känsla af förståelse för det evigt fyrkantigas idé — kubismen.

Slutligen etablerade sig det sjunde helvetet likt en kreverande bomb i halsgropen på en grufva. Hela universum upplöste sig huller om buller under ideliga explosioner till den mest infernaliska och storslagna futurism.

Hur jag vet, att Julle kände det så — en så'n fråga — är du ingen riktig människa? — Har du aldrig varit full eller sjösjuk? Alla människor känna det så. Det vet jag af egen erfarenhet.

Nog nu. Jag skall göra helvetet kort både för honom och dig, min nye oskuldsfulle bror.

När gallans, magsaftens och alla andra ädla safters källor sinat — charkuteriet gick först öfver bord — så kände Julle en svag längtan efter sin säng därhemma. Han önskade ligga i den, men som inte sängen kunde komma och hämta honom, hvilket hade varit det treffligaste, så beslöt han att åtminstone gå den till mötes så långt han kunde och om möjligt nå fram till den, hvilket antagligen var ett lika svårt företag som hvilken sydpolsexpedition som hälst — men om han bara finge Sven Hedin till hjälp, skulle

han nog klara himalajaförhållandena vid Katrina. Just som han tänkte stiga upp och ropa på ett stadsbud för att hämta Sven, så fick han plötsligt se ett lik med ansiktet före dyka upp ur djupet rakt under sig. Först blef han rädd, men så fick han se, att det sprattlade, och så kom han att tänka, att det kanske var jag — mig som han tyckte sig minnas plumsa i för en evighet sedan. Han griper tag och med hela återstoden af sin eljes aktningvärda styrka drar han upp mig i båten — faller så alldeles utmattad ner och somnar äfven han.

Tycker du inte det är egendomligt, hvad somliga människor kunna upplefva mycket, medan de sofva.

Den lyckans guldgossen, han vaknade i en mycket finare säng än den han längtat efter — i en våning som han aldrig ens i sin våldsammaste södergrabbsfantasi kunnat drömma sig maken till. Det riktigt doftade sagoslott med nybadade violessensmorda prinsessor, klädda i bara vårluft och ljusa lockar.

Han blundade och njöt — det här kunde ju inte vara så värst länge.

Alla vänin-gens ljud voro mjuka och dämpade som mån-sken på sammet. Han tyckte sig höra ett stilla frasande och glidande öfver den oerhördt dyrbara orient-aliska mattan han förnam röster så underbart smekande som endast änglar och saliga andar kunna åstad-

komma. Hvad det är härligt att drömma, tänkte han — tittar jag upp, så vaknar jag i båten.

Men hur det var, så kunde han inte hålla sig — han lyfte något lite på ena ögonlocket. Där stod verkligen prinsessan och kungen och drottningen också. Förunderligt hvad man kan drömma treffligt — men ligger jag längre här i båten, så förkyler jag mig nog — det kändes ju så rusligt och kallt för en stund sedan — bäst att palla sig hem.

Han sätter sig upp och gnor sig i ögonen och stirrar sedan så mycket han orkar på prinsessan, sedan på drottningen, så på kungen och sist på betjanten.

Var nu bara lugn — säger kungen — och ligg still och hvila ut Er riktigt, så att Ni blir fullt återställd, min unge man. Vi skola sedan efter bästa förmåga tacka Eder för den välsignade hjältebragd Ni utförde, när Ni räddade vårt enda älskade barn, fröken Brita, som står här och beundrar sin raske räddare.

Mitt namn är baron Eugen Solstråle, och detta är min högt älskade hustru, friherrinnan Thyra Solstråle. Ni ligger nu hemma hos oss i vår våning i huset n:r 7 Strandvägen.

Ni är enligt vår husläkares utsago utan all fara, hvilket vi också alla innerligt hoppas. Nu skall Ni som sagt bara hvila Er — min kära vän — och försöka känna det skönt och varmt, alldeles som om Ni vore son i huset. Önskar Ni något, så bara tryck på den här knappen. För öfrigt ha vi en sjuksköterska här

utom den öfriga personalen. Alla stå vi till Er tjänst.

Familjen var, som du hör, ovanligt älskvärd och fin, och dottern var dessutom Strandvägens fagraste ros, alltså den vackraste flickan, som för tillfället fanns i hela världen.

Fröken Brita hade, under det Julle sof ruset af sig, flere gånger tillsammans med sin fader och moder varit inne och betraktat den unge, mörklockige hjälten.

Julle hade ett välbyggt och fint skrof, med kraftiga men kattaktigtmjuka och smidiga ynglingaformer. Detta gjorde ett i hög grad fördelaktigt intryck på denna högädlade familj med sin etiskt och estetiskt förfinade syn på tillvaron.

Det föll alldeles af sig själf för dessa hjärtegodade människor, att dotterns räddare skulle stanna som son i huset, om han själf ingenting hade däremot. Allt skulle göras för hans karriär, bara han själf ville.

Medan Solstrålarne sålunda rådslago om Julle, växte det gång på gång upp de fagraste rosor på fröken Britas — som paradiset förbjudna frukt — förföriskt aptitretande kinder, och ur allas ögon lyste som ett outtaladt: »kanske måg i huset».

Julle och hans kärlek till fröken Brita och fröken Britas kärlek till Julle vaknade nästan samtidigt. Ingen behöfde be Julle bli son och måg i huset — det klarade han själfmant — som jag också skulle ha gjort. — Gamla vanan, tjö.

Julle hade lätt för allting, sjöng, spelade guitarr, piglock och fiol och dansade som en gud. På några år tog han höga betyg i studentexamen, studerade sedan juridik och musik och blef en oskattbar sångare och musiker på alla soaréer och en öfverlägsen dansmästare på alla baler inom den högre aristokratien.

Fröken Brita var i den så kallade sjuttiosjunde himmelen.

Den karlen blir tam... — nej jag svär aldrig — men han blir säkert konung öfver de tre förenade nordiska rikena, innan han dör.

Min far var visst prins, och det var antagligen Julles också, efter vi kommo så bra öfverens — så han har väl nedärfda anlag för höga ämbeten.

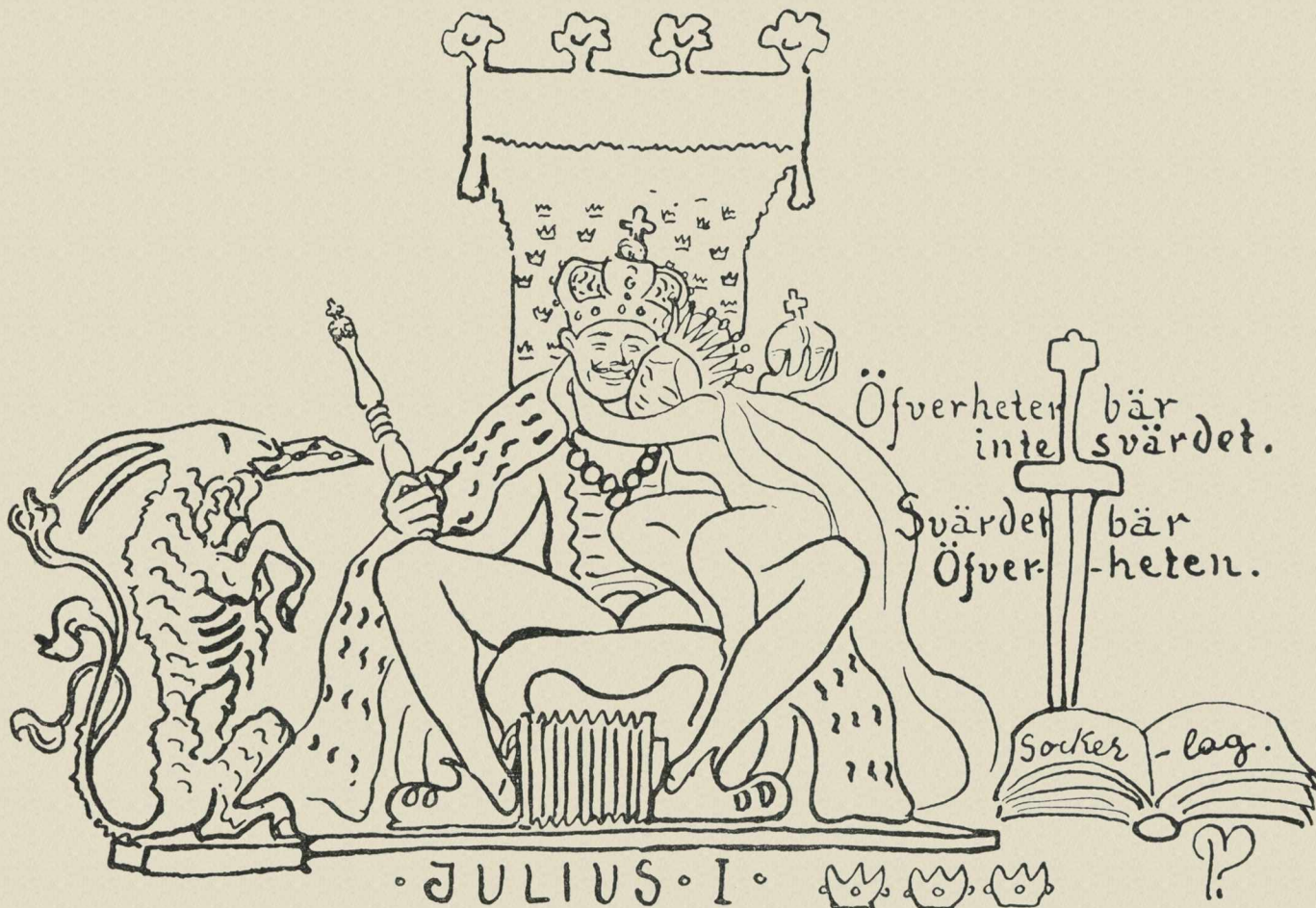
Jag skulle aldrig ha talt om den här historien för någon människa, om det inte vore så genomdränkt och förfruset att behöfva sitta ett halft år på en dykdalb, när ens lyckas enda verkligt lockande och värmande »Solstråle» försvinner bakom horisonten och faller i armarne på en så'n som Julle.

Hvarför blef det inte lika gärna jag, som fick fiska upp friherrinnan. Jag sjöng, spelade och såg vid alla religioners gudar lika bra ut som Julle — om inte något bättre.

Då hade ju friherrinnan och societeten fått mycket roligare. Hva!?

Jag kunde ju ha kallat mig »Duc d'Alb», och då hade ju min hustru blifvit hertiginna.

Pelle Malmborg.

J&G. Stewarts Whisky

Teologikofilaren Fredquist har varit ute och fästat betydligt. Väl hemburen och nedbäddad i sin enkla inventionssoffa och försedd med nattpilsnerna, suckar han:

— Huru outgrundliga och outransakliga äro icke dina vägar, o Herre, som har utvalt ett sådant verktyg som teologikofilaren Fredquist — —

ÄGG.

Rapsodi i Påskens tid.

Om vilket som är äldst:
om hönset eller ägget,
jag önskar allra hälst
ej tala nu ur skägget,
emedan embryologi
ej ligger för min fantasi. —

Från Leda, gift med Tyndaros,
det blir nog bäst vi skyndar oss
(precis som hennes guda-svan
den mytologiskt kända da'n),
se'n först vi in i minnet skärpt
det dubbelägg hon fordom värpt —
ett ägg, så vitt som alabastår
och varur kläcktes Pollux-Castor.

En tredje synpunkt återstår,
ej räknad bland de antikvariska;
jag nu till denna övergår —
min synpunkt är den kulinariska.

Beskyll mig ej för vittert pjask
och för poetisk vidskepällse!
Äggstatiskt du mig hållre hälse,
då jag i vårens ljuva tid
idisslar läran god och blid:
Förutan ägg det knappt är Påsk.

Det är ett ämne, som ej tar slut;
jag därför nöjts med att gallra ut
en lika liten som fullgod skörd
kulturhistoriska vittnesbörd.

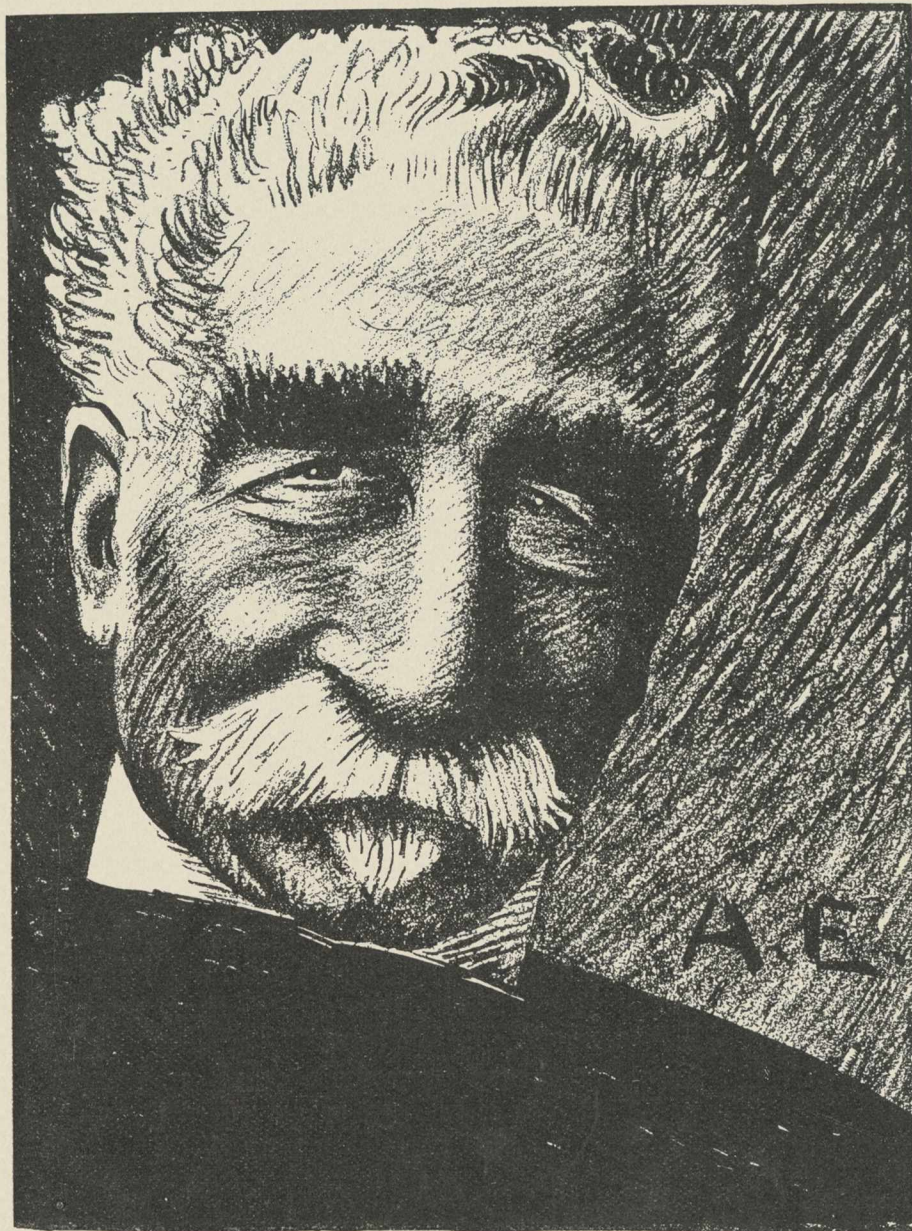
Ett ägg har koncentrerad näring
för fredskapuner och beväring;
den näring ägget innehåller
är god för Welf och Hohenzoller;
den föda, som ett ägg består,
berömts af Beethoven och Spohr;
att ägg ej finns ett spår av flärd i
har styrkts av Offenbach och Verdi —
ett faktum som bekräftats ock
av Sissan Holmberg, Paul de Kock,
liksom att äggen höjts till sky
av P. P. W. och Eugène Sue
och stormförtjusta lovord fått
av Knut Wicksell, prins Bernadotte.
Historiskt är, att salig Dickens
tog hållre ägg än *roasted chickens*,
dessliques att Abdul Hamid
på äggmat levt än längre tid
och att åt ägg var gruvligt glad
Haroun, kalifen i Bagdad,
samt att åt ägg var särskilt glada
Spinoza, Huss och Torquemada.
Det då ej undran väcka bör
att äggen älskats av Pasteur
samt att de pressat glädjetår
ur Sofokles och Lucidor.

Jag slutat har min äggspösé
och skulle ytterst gärna se
en skål er tömma — botten upp
för Moster Höna, Farbror Tupp!

Bob.

Medmänniska.

PROFESSOR PONTUS HENRIQUES.

Finkänsliga välgörare.

et är synd om aset, jag tror vi få ta hit honom på middag. Satans!

Hvad den kvinnliga rösten svarede, kunde Friman inte uppfatta, men vresig och hvass lät den, och strax därpå ropade välgöraren sitt hallå i tratten, naturligtvis utan att veta att fjädern till telefonklykan spelat honom ett spratt.

— Ja, sade han hjärtligt, det är fördömdt tråkigt, gamle gosse, att jag inte ska kunna hjälpa dig med mynt. Men kom hit och ät middag i

stället! Hustru min vill så gärna träffa dig, fast hon inte kan bjuda på annat än kåldolmar.

— Tack, sade Friman trött, du är allt för god, men jag är redan bortbjuden förut, till utrikesministern. God middag!

Därpå hakade han upp mikrofonen i kroken och lät telefonkioskens dörrhalvvor klaffa igen bakom stjärten. Naturligtvis var Frimans notifikation om excellensbjud-

ningen ända till ytterlighet legenda-risk — han visste inte ens hvad utrikesministern hette — men bitterheten mot människorna hade hastigt svält vid den nya erfarenheten om en gammal vän, som var hjärtlig i ansiktet men full af förakt på ryggen. Friman berättade händelsen för mig några år senare, då han själf fått vatten under kölen och med ett roadt leende kunde bokföra alla sina missräkningar som kreditposter.

— Folk har ibland ett lustigt sätt att bjuda, sade han, isynnerhet när det gäller något som jag skulle vilja kalla för ursäktsbjudningar. Du blir påringd tidigt en morgon af en vän, som du inte sett på flera år, därför att han blifvit generaldirektör, under det du själf inte hunnit längre än till vikarierande lektor. Din vän generaldirektören är påfallande hjärtlig, frågar hur den gamle gossen mår och säger, att det var tusan så länge sedan man träffades. Till sist kryper ärendet fram: Dra' på dig en frack och kom och ät middag hos mig i dag klockan sju!

Telefonapparatens polerade nickel speglar din tacksamma bugning, men själf vet du inte riktigt, hvad du skall svara, det kom så häftigt på; din tvekan skorrar i generaldirektörens öron som ett hotande afslag, och då får du plötsligt höra, att du skulle göra generaldirektören till din gäldenär för evigt tid, bara du nu inte mankerar. Ty. En af gästerna, den siamesiske ministern, har fått podager-slag i stortån och skickat återbud — tretton vid bordet. Nu ligger det i din hand att rädda generaldirektörens middag och afgöra om du skall tacka ja eller tacka nej — jag känner en, som vid ett liknande tillfälle hänvisade välgöraren till vår snyggt klädda och propra stadsbudskår.

Friman myste och tog en stor pris snus.

— Jag minns en gång i Uppsala på vårsidan. Klockan var ett på dan, jag hade nyss tagit en afrifning, stod spritt naken i solen och spelade Paganinis Dudzianz — för motionens skull. Då knackade det. Som jag aldrig hade andra besök än af Jakob eller Farbror eller Sam eller Bob, så röt jag mitt »stig in» till ett dubbelgrepp i g-dur. Framför mig stod en hejduk i uniform, en något blyg men äfven något förskräckt hejduk, som bugande framräckte ett stort och styft bref, hvarpå han försvann. Brevet visade sig innehålla ett bjudningskort från landshöfdingen, och jag läste dess pränt med en smula högfärdsblandadt nöje — ända tills jag kom till nedersta raden. Där stod — med tre utropstecken — »Var god medtag fiolen!!!» Ända längre ned stod »o. s. a.», och jag skref till svar: »Fiolen tackar och kommer, själf är jag tyvärr hindrad».

Sedan blef jag aldrig bjuden till landshöfdingen mer.

Anders Eje.

C. F. Norrlins Kardfabrik

(f. d. firman M. H. Lämqvist. — Etablerad 1825)

43 Östgötagatan 43

Stockholm.

Hårkardor,

Tillverkar alla sorters kardor såsom: monterade och omonterade, Ullkardor, alla slag, Rytkkardor, å läder och på trä, Skrubblor, fina och grofva, Kreppkardor, till Hårvalkar.

Bästa kvalitet och billigaste priser.

Telefoner: Riks 3113, Allm. 13625.

EN HÖGLANDSDRÖM

Blåa bärg och gröna skogar,
stora allvarstunga vidder,
höga tysta frihetsriken,
varma djup och solbegjutna
mörka massor!

Jag vill sväva över eder
i den rena höglandsluften
som en ande, som en stormgud,
taga er i mina armar,
sjunka i det gröna djupets
varma sköte —

famna dessa fasta former,
linda mina spända armar
hårt kring landets smärta midja,
trycka tätt och fast intill mig
bergens breda välvda barm,
känna under mina händer
dessa höga, fulla, runda,
böljande jättinnebröst!

Jag vill älska denna jungfru,
famna jorden som en brudgum,
som en rängud, som en solgud,
ung och stark och glödande.

Jag vill avla barn med jorden,
strålande och starka solbarn!
Döttrar, vilande som bärgen
i sin sunda kraft med fulla

bröst som välvande kupoler,
livets höga helgedomar,
bidande att häftigt famnas
av en vårstorm, av en solson,
glödande och stark och ung —
bidande i fröjd och bävan
att i salig smärta föda. —
Solbarn, strålande och starka —
söner vandrande som vindar,
friska vindar över landet
för att ränsa. ränsa luften,
skingra dessa kvava dunster
ur de fyllda mötessalar,
ur de skumma sockenstugor,
ur de fula unkna bönhus,
skingra denna stank från gränder,
denna äckliga parfym
från salonger och bordeller.
Ränsa, ränsa luften — sprida
doft från bärgen,
ren och källklar luft från tysta
solbegjutna frihetsriken,
sus från stora allvarstunga
blåa höglandsvidder!

Karl-Erik Forsslund.

“BRIDGE” TURKISH CIGARETTES

A. G. WIRÉN

TVAL OCH PARFYMFABRIK
21 Lilla Vattugatan

NY TIDSKRIFT

Finnes ingen motsvarighet
inom landet.

SVENSKA HEM
I ORD OCH BILDER

I denna tidskrift beskrivas privatbostäder i huvud-
staden, landsorten och hemmen i villastäderna.

12 häften om året å kr. 1:50.

Årsprenumeration kr. 16:—

E. Lundquists Bokförlag, Stockholm.

Bevarar tänder och tandkött.

En Göingebonde är ute och säljer timmer och har stannat med sitt lass utanför en prästgård. Kyrkoherden prutar och prutar.

Göingen: — Nä, nu kan ja inte sälja't ett öre belliare, för då får ja inte nån förtjänst på't.

Kyrkoherden: — Då tviflar ja på.

Göingen (arg): — Ja, se domma å dålia präster dä haur vi i Göinge härad mä, men se tvifla, dä gör di inte!

Jämlikar IX.

Den fångade sjöormen.

FRIDA STÉENHOFF.

— Tänk bara, hördes mr Sixten Bringley säga, om man kunde fånga sjöormen — tänk bara äran och, och, och späcket.

Annat fann icke mr Bringley att tillägga.

Mr Sixten Bringley var hela klubbens skottafla för kvickheter af alla slag. Naturen hade knusslat litet med fosforn, när han vindlade ihop hans hjärna — inte allt för mycket, något hade den fått — men inte var det vidare storslaget. Resultatet hade blifvit att mr Sixten Bringley, som lefde på hvad hans pappas hjärnas större fosforhalt hade lyckats hopspara, var hvad man skulle kunna kalla litet egen.

Vännerna i klubben skämtade med honom på många sätt, och Bringley fann sig i allt. Blott ett enda slags skämt tyckte han sig tvingad att protestera emot. Det var när någon berättade en rolig vits för honom ett par, tre timmar innan han skulle uppträda som ordförande i en mycket allvarligt sinnad förening — hans enda förtroendeuppdrag. Ty det inträffade utan undantag, att den roliga vitsen just efter ett par, tre timmar uppfattades af mr Bringleys hjärna och att den då mottogs af nervapparaten, således att denna satte alla ansiktets skrattnuskler i gång.

Och de äldre, allvarligt sinnade damerna i föreningen kunde aldrig rätt förstå, hvarför den annars så stilla och fämälde mr Sixten helt omotiveradt började gap-skratta under diskussionen om negerbarn eller andra viktiga temata.

ELEGANTA DAM- OCH HERR-SKODON i P. G. LAGERSSONS
Skoaffärer
JAKOBSGATAN 18 och FREDSGATAN 8.

Drygt och effektivt.

Wijnand
Fockink

Amsterdam Anno 1679.
Curaçao—Anisette

CARLSHAMNS FLAGGPUNNSCH.

Jungfru Kristin är mycket blyg och skickas en dag af sitt herrskap att köpa ett s. k. nattkärl. Hennes blygsamhet tvingade henne att uppsöka en butik med kvinnligt biträde. Hon fann en sådan och framställde sin begäran. Det kvinnliga biträdet blef emellertid kalladt till telefonen, och en manlig individ framträder och frågar hvad som behagades. Kristin fattar sig genast och ber att få köpa en gräddsnpa.

En sådan slås in, hvarefter biträdet frågar:

- Men var det ingenting annat som behagades?
- Nä tack, jag reder mig med den här.

Sådant lågt skämt frånbad han sig alldeles.

Mr Sixten Bringley hade emellertid framkommit med uttalandet om sjöormen.

Det hade varit en förskräckligt het tid, och sjöormshistorierna hade ej håller uteblivit i tidningarnas spalter — tvärtom — där fanns sjöorm i alla möjliga och omöjliga former. Mr Bringley hade just slukat den sista — däraf kom sig hans uttalande.

— Späcket, ja, svarade unge Collet. Hvad skulle du göra med det, Sixten?

— Å, det vore nog bra för mycket, menade Bringley. Smörja skor med, taga tran af och sådant.

— Jag har en idé, sade unge Collet.

— Nå, låt höra, tyckte Sixten och rätade på sig, i det han satte monokeln fastare.

— Din yacht ligger ju segelfärdig, Sixten?

— Alltid.

— Om vi skulle resa ut och fånga sjöormen — ja, idén är *din*, förstår du, det var ju du själf, som nyss föreslog det.

Mr Sixten Bringley blef så häpen, att han gapade och släppte monokeln.

— Me—me—menar du allvar? frågade han.

— På min ära, svarade unge Collet. Tänk på äran — och på späcket, tillade han.

— Ja, du har rätt. Saken tål att tänka på.

Hur det nu gick, så bet sig idén fast i mr Sixten Bringleys minne; den lämnade honom helt enkelt icke, natt och dag stod sjöormen för honom i sitt slingrande majestät.

Och icke fullt tre veckor efter detta samtal var yachten »Speedy» fullt färdig och klar för expeditionen.

Där funnos harpuner och en van harpunerare, en mitaljös och ett par små kanoner ombord. På däcket sågs alla möjliga andra fångstredskap, både af nyaste konstruktion och af äldre.

Och så gifvo de sig af, de bägge och ett par vänner till.

Den ende som trodde på missionen var mr Sixten Bringley. Alla de andra voro öfvertygade om att de skulle få en rolig och uppriskande resa — men att fånga sjöormen, död eller levande, det trodde de inte på.

Mr Sixten Bringley var trettio år, rik, oberoende, såg bra ut — men han hade det där felet med fosforhalten i hjärnan — och därför hade, trots allt, Alice Woodfall, hans tillbedda, omöjligt kunnat bestämma sig för att säga

**MONT
BLANC**

**VERMOUTH
FRANCAIS.**

ja till hans ofta framförda frieri. Hon tyckte, att Sixten var hopplös bara han öppnade munnen.

Men när han nu för henne omtalade sina planer att fånga sjöormen, höll hon sig allvarsam och sade:

— Lycka till, mr Bringley.

Hur enkla och obetydliga dessa ord än voro, så tyckte dock Sixten, att de öppnade ett haf af sällhet för honom. Han skref något på en bit papper och visade henne det, sågande:

— Om jag lyckas, får jag då sätta det här i tidningen?

På papperet stod:

SIXTEN BRINGLEY
och
ALICE WOODFALL
New-York.

Alice svarade leende:

— Gärna det, men med ett villkor.

— Och det är?

— Att ni fångar sjöormen lefvande och att ni visar den sedan för minst tusen människor.

— Var lugn, tyckte mr Sixten Bringley och försökte att taga en liten kyss i förskott, men det lyckades inte alls.

Så blef det afsegling, och snart gungade Speedy på hafvet.

Resenärerna roade sig med allehanda, och den stackars mr Sixten Bringley fick sitta emellan. De sågo mycket märkvärdigt, men någon sjöorm varnade de ej alls.

— Den filuren tycks ha god lukt, sade unge Collet.

— Hvarför det? undrade Sixten.

— Den vädrar oss och håller sig borta, genmålde Collet.

— Ja, kanske det.

Så gingo väl fjorton dagar.

Då hände en solblank, stilla eftermiddag, att alla vännerna uppehöll sig under soltältet på akterdäcket. Speedy låg alldeles stilla. Bakom dem stod solen och framför deras blickar utbredde sig hafvet mörkblått och härligt — fullkomligt som en spegel.

— Ha, ha, skämtade Collet, det är ju en fullkomlig »sjöormsdag».

— Hvad menar du, frågades.

— Varm dag, hafvet stilla, solsken, sjöormen kommer upp till ytan för att sola sig — det är ju den gamla historien, svarade Collet, och alla skrattade.

Dock icke länge.

Ett stycke ifrån dem, snedt åt höger, höjde sig något ur vattnet. Det liknade en mörk, stor, upp- och nedvänd skål.

Allt samtal förstummades; allas blickar bundos som af en trolldom —

Det mörka i fjärran höjde sig; det växte, och i stora, mörka bukter sköt det fram öfver vattenytan — icke direkt på Speedy, utan förbi den, parallellt med horisonten där bortom.

— Sjöormen, hviskade passagerarne under soltältet.

Nu sågo de odjuret ännu tydligare. Dess hufvud var

litet och bländande hvitt, bakom det höjde sig i bågform den ena bukten efter den andra, och på deras ryggar sågs hvita, yfviga fenor. Bukterna aftogo i storlek mot stjärten till och försvunno till slut.

På få minuter drog odjuret förbi.

Unge Collet hade sinnesnärvaro nog att fotografera synen.

En knäpp i kameran — och sjöormen var ändtligen förevidad.

Men denna knäpp hade än större betydelse.

Den var, som hade den inlöst i kugghjulems följd just det lilla hjul i Sixtens hjärna, som hittills varit utan funktion, det lilla hjul, som nekat det hela att verka normalt.

Det blef mr Sixten Bringleys snilleknäpp.

Inom ett enda ögonblick såg det nyblifna geniet hvad sjöormen var för något.

Mr Sixten Bringley var ej att känna igen.

— Vänta, sade han, snart komma svallvågorna.

Och mycket riktigt; den ena väldiga böljan efter den andra kom Speedy att gunga långt efter synens försvinnande.

— Hvad går det åt Sixten? undrade de andra.

Och de hade orsak att undra; hans ögon hade fått ett lif och en glans, som ej funnits där förr; hela uttrycket var förändradt — det var ej längre samme man de sågo framför sig. Och förvåningen steg än mera, när han yttrade:

— Jaha, mina herrar! Vår kryssning har nu gifvit sitt resultat.

— Men sjöormen? Den försvann ju, vi måste vänta tills den dyker upp igen.

— Det behöfs ej alls. Jag har fångat den — — —

De försökte åter att drifva med honom, men det lyckades ej längre, och de slutade snart, frågande hvad han menade.

— Jo, ser ni, genmålde Sixten Bringley, jag vill förklara er saken. Det, som kallas för sjöormen, är följden af ett rätt ofta uppträdande naturfenomen — — —

— Hvad i all världen är det med Sixten? undrade Collet, som just kom upp från mörkrummet, där han framkallat plåten med sjöormens bild. Hur är det fatt, Sixten? Du talar som en professor.

— All right med mig, min gosse. Låt oss se på plåten!

På denna syntes emellertid endast otydligt fenomenets konturer; det hade visat sig på för stort afstånd.

— Nå, låt oss höra mera om din fångade sjöorm, ropades i kor.

Men Sixten Bringley hade med ens blifvit sluten — han ihågkom plötsligt, att han ju också skulle visa fram sin fångade sjöorm frö öfver tusen människor. Hur i all världen skulle det gå till?

— Nå? frågade sällskapet.

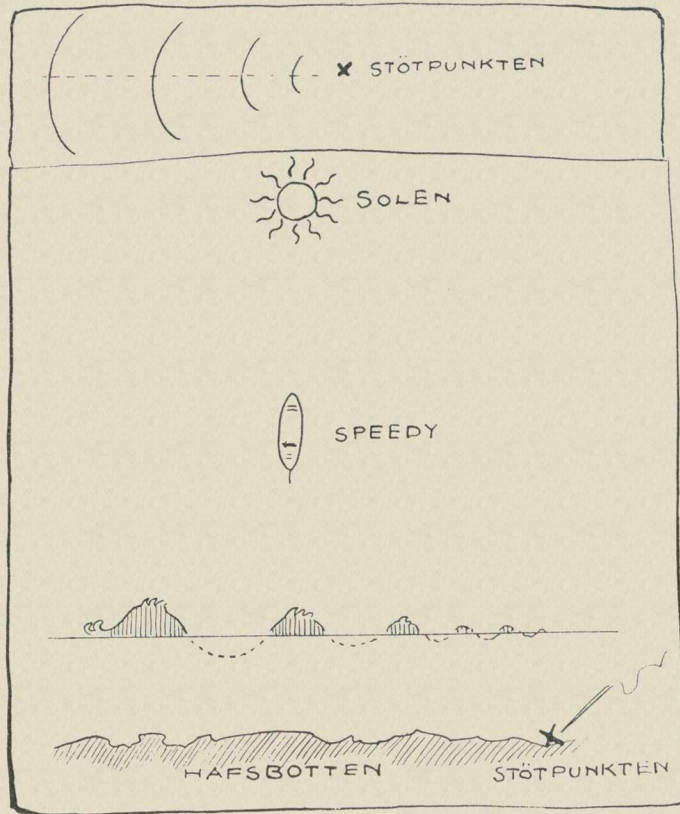
— Sjöormen är klar nog; det är något annat, menade Sixten.

— Åh, du drifver med oss.

Nu var det deras tur att hållas för narrar.

— Vi resa hem nu, förkunnade Bringley.

Och därmed blef det.

Plan.

Historien kom i tidningarna, och porträttet som skulle förklara det hela visade sig alls ej vara tillfyllest. Man skrattade en dag åt saken, så upptogs tankarna på annat, och äfventyret glömdes.

Men mr Sixten Bringley glömde intet. Och ändtligen fram på våren fick han idén fix och färdig — han skulle visa sin fångade sjöorm.

I en vik utanför New-York träffade han sina arrangemanger. Längs utefter ena stranden uppsattes provisoriska bänkar, publiken inbjöds och kom. Här skulle man få sig ett godt skratt, menade alla.

I annonserna hade tillkännagifvits, att den fångade sjöormen endast visade sig i absolut stilla väder samt att åskådarna för att kunna se den måste ha solen i ryggen.

Ändtligen inträffade så en dag dessa bägge omständigheter i förening. 6,000 människor väntade i spänning.

Där, nära högra stranden, sköt något upp ur vattnet — det sprutade högt upp af skum. Så rullade det fram tvärs framför åskådarna en väldig, buktande, hemsk varelse. Ett par minuter varade synen, så försvann den igen. Ändtligen hade sjöormen setts, fotograferats och kinomatograferats.

Och efter en half timme sågs den åter; denna gång dök den upp vid vänstra stranden och styrde kurs rätt mot den högra.

Efter hvarje gång slogos höga vågor mot stranden, och en hel massa döda fiskar kastades upp.

Dagen efter stod förlofningsannonsen mellan Sixten och Alice att läsa i tidningarne.

— Hvad är det för knep, min älskling? frågade fästmon.

— Jo, det är helt enkelt. Det man kallar sjöorm är bara en viss vågrörelse. Den uppstår genom ett hastigt slag — — —

— Ute på hafvet?

— Ja. Hafsbottnen är, liksom jordytan underkastad förändringar — skalf. När nu ett sådant inträffar, vattnet är spegelblankt och solen står bakom åskådaren, så ser man de koncentriska vågorna tvärs för — det blir liksom rullande, mörka bukter.

— Men det hvita, lilla hufvudet?

— Skummet framför första svallvågen.

— Och fenorna?

— Skummet på bukternas toppar. De första bukterna äro alltid störst — det är så alltid.

— Men hur kunde du fånga den och visa den?

— Dynamit, min flicka, dynamit fick tjänstgöra som ett mindre vattenskalv.

Otto Witt.

Widning Olsson

Husförhör i Delsbo.

Kyrkoherden: — Per Johansson, hvarför kallas du kristen?

Per Johansson: — Hm . . ja . . , men då vet ja ingen, som har skällt mej för.

NYTT PRAKTVERK

**JOHNNY ROOSVAL:
SVENSKT KONSTGALLERI**

föreligger numera komplett.
Pris häft. Kr. 20: — i elegant
band Kr. 24: —
E. Lundquists Bokförlag,
Stockholm.

Hennes nåd på Stolletorp talar om nutidens ungdom och dess anspråk: — Å tänk bara på detta syndiga slöseri med kläder, som är vanligt hos unga flickor nu för tiden! Den tiden jag gick på baler var det aldrig fråga om sidenklänningar och äkta spetsar inte. Vi tyckte vi va fina, om vi inte hade ett dugg mera på oss än en rosenknopp i håret.

Rök Bospor

Parasiten Viberg.

Yngve Garlach hade en kusin, som numera bodde i Sala. Han bodde där för sitt nöjes skull, ty i likhet med de flesta Garlacherna lefde han på sina räntor. Till Yngve hade han sagt, att det var så roligt att kunna resa in till Stockholm emellanåt, men hvart skulle man resa, om man var i Stockholm; närmare än till Köpenhamn fanns ju ingenting. Och för en natt på järnväg var den nuvarande Felix Garlach alltför bekväm.

I tonåren hade dessa två Garlachar sått sin vildhare tillsammans — som stockholmska

kapitalistsöner gjorde de tidigt undan de lifserfarenheter, som skulle göras. Nu satt Felix i hvardagslag ett par timmar på Stadshotellet i Sala, drack tre eller fyra whiskyroggar och lät den elektriska fläktens entoniga melodi spela sig till ro — —

Men vissa antipatier förenade dem ännu vid uppnådda 30 år: mot gagnlöst arbete, mot släktens spetsborgerliga och moraliska element och mot tillvarons outrotliga tråkighet — — Och när Felix beslöt sina Stockholmsresor, skickade han alltid på nervägen till stationen ett telegram till kusinen.

På detta tänkte Yngve Garlach, där han stod vändande vid Centralens spärr, medan hans bruna tax, Dauphin, nervöst ryckte i sin kedja och gaf till svar otåliga skall.

Nå, där blänkte Felix' cylinder öfver folkströmmen. När han kom närmare, konstaterade Yngve, att de förr så skarpa dragen blifvit en smula pussiga.

De båda kusinerna hälsade hvarandra utan några frågor.

Yngve ropade an en poliskonstapel med bilbricka, men Felix sade:

— Vi får vänta en minut. Jag har min parasit med mig — han ville nödvändigt bära kappsäcken.

— Din parasit? Hvad är det för en figur?

— Där kommer han. Får jag föreställa herr Viberg och min kusin, herr Garlach. Hoppas att herrarna ska ha utbyte af hvarandras bekantskap!

Yngve såg framför sig en tunn, rak figur i pincenez, som med ett litet stillastående men verseradt leende bugade djupt öfver hans framsträckta hand.

— Vänta ett ögonblick, tillade Felix Garlach — jag ska väl presentera min parasit för din tax också. Herr Viberg — Dauphin, ett djur med anor.

Utan att ändra min böjde herr Viberg sig ned för att klappa hunden. Men Dauphin luktade med sin fina, intelligent nos på hans byxkant och morrade reserveradt.

Felix skrattade sitt korta, blanka skratt, och alla fyra stego in i en bil.

— Nu far vi först till Grand och beställer rum. Men sedan ska vi äta middag — han gnuggade händerna. — Hvar tycker du att vi ska äta middag, Viberg.

Den tillfrågade smilade belevadt, dock med en skygg sidoblick på Yngve.

— Inte ska jag afgöra den saken — — —

— Visst tusan! Herr Garlach är så blasé, han tycker det är lika tråkigt öfverallt. Men nu ska vi glädja oss åt din glädje — har du varit på Hasselbacken?

— Jag undrar om de har öppnat ännu, sade Yngve med en snabb blick på herr Vibergs apparition.

— Ja, det såg jag just i tidningen på tåget. Men jag

förstår hvad du menar: du undrar om man kan visa sig med herr Viberg på backen. Ja, för all del. Han ser ut precis som en parasit skall se ut. Knäpp upp ytterrocken, Viberg. Snygg, ehuru något blankborstad kavajkostym, vända manchetter, gredelin nattkappa, alldeles ren krage! Den senare en skänk af den ädle välgöraren.

Yngve Garlach brukade inte låta förbluffa sig i första taget, men nu vände han sig något besvärad mot offret, mumlande:

— Jag ber er vara öfvertygad, att — — —

Felix afbröt:

— Nej, du skall inte genera dig för Viberg. Det är det enda som kan göra honom själf generad. Det märks tydligt, att du aldrig haft egen parasit, gosse.

Under sina Stockholmsfärder lät Felix Garlach aldrig servera sig annat än det bästa och drack blott de högsta märken. När smörgåsbordet stod på bordet, stelnade för första gången leendet på herr Vibergs ansikte. Hans ögon blefvo runda, liksom skaftade, och den tunna handleden började darra.

— Seså! min käre Viberg, hugg för dig nu! De här räkorna tycks vara färska, och där ha vi en gäsleffer en croûte. Kaviaren brukar också vara bra på det här stället. Men först ska vi ha en liten halfva!

— Men du äter ju ingenting själf.

— Jag njuter dubbelt af att se Viberg äta. Näring i fast form har som du vet aldrig frestat mig vidare. Skål!

Ostronen kommo. Viberg iakttog förstulet Yngve, därefter tvang han i sig två stycken.

— Ät, kära bror, uppmuntrade honom den förtjuste Felix, nu ha vi sparat och lefvat på husmanskost så länge i Sala, så nu ska vi slå oss lite lös!

Klockan elfva hade de tre herrarne jämte Dauphin tagit ett pianorum på Bellmansro i besittning. Stämningen var hög, ty champagnen och likörerna hade flödat ymnigt under middagen, och man var nu vid whiskyn. Äfven Yngve hade druckit med eftertryck för att kunna trifvas bättre i det besynnerliga sällskapet.

— Kan inte herr Viberg några konster då, frågade han nu under en paus, som hotade att bli för lång.

— Om han kan! Du tror visst, att Viberg bara är en titulärparasit. Viberg, sjung »Skeppet ligger färdigt» för oss.

Något dröjande och utan samma förbindliga tillmötesgående som förut slog sig Viberg ned vid pianot och sjöng med en röst, som måhända en gång klingat musikaliskt men nu var förstörd af sprit och nikotin.

— Bravo, Viberg, ropade Felix Garlach. — Den där visan har han lärt sig, när han gick som lagerbiträde. Tänk dig, en man med Vibergs talang och intelligens skulle behöfva arbeta! Du är väl tacksam för att jag befriat dig från att arbeta, inte sant, lille Viberg.

— Du arbetar ju inte själf, replikerade den andre med ett visst trots i rösten. — Det är väl inte mitt fel, att du fått pengarna och inte jag.

När de tre herrarna kl. 1.15 åter stego upp i en bil, slog Viberg sig ned på framsätet. Det fanns ingenting mer att vänta för i dag. Han var berusad och en smula upphetsad.

— Det kan väl komma en dag, då jag har lika mycket gryn som du och mer till. Och då skall ni se på bräcken. Jag skall bjuda er på middag båda två, en mycket bättre middag, och ni skall få mer ostron än ni kan äta — Felix Garlach skrattade, så att hans ögon runno.

— Hör på honom! Nu fantiserar han om att göra oss till sina parasiter också! Tack, tack, lille Viberg. Jag har funnit idealparasiten! Du får inte ta honom ifrån mig, Yngve, svär mig det!

Artur Möller.

ÖFVERROCKMAR

Hitt. Kr. 3:50 per styck är väl billigt?
Sand Eder Häckiga nedsmittade öfverrock för kemisk tvätt och präsning till Örgryte Kemiska Tvätt- & Färgeri A.-B., Göteborg, och Ni blir förvånad öfver det goda resultatet.

Vice Häradshofdingen
KARL MAGNUS LIND
(Inneh. af Im. Sellins Advokatbyrå)

Regeringsgatan 3, Rättvägar, Inskersing.
STOCKHOLM.
Allm. tel. 4420. Rikstel. 27 88. Billigt artvode.

SERVERAS PÅ ALLA RESTAURANTER

serveras å alla
1^{sta} klass restauranter
i landet.

XV

LOUIS

Cognac

(J. BALLUTEAUD, COGNAC)

Ogifta madam Gustafsson från fattighuset skickade sin äldsta telning till skolan.

- Hvad heter du? frågade lärarinnan.
- Johan.
- Har du inget mer namn?
- Nää.
- Heter du inte Gustafsson också?
- Nää, dä tror inte mamma.

TVÅ DIKTER

af GUSTAF ULLMAN.

En vinterkväll.

Det skymde öfver grändens tak,
där snön matt lyste blå i glesa flak, —
då plötsligt ljödo
som fjärran klockor halft förgätna ord
djupt i min själ, och häftigt sjödo
mitt hjärtas källor, som ur frusen jord.

Och klar ur grändens dunkel steg
ett minnes visa genom aftonvinden.
Allt lyssnade och teg. — — —
Och rosigt vinterfrisk om kinden
en "gammal kärlek" fagert log
emot mig, — just när dagen dog.

Då är som ett lefvande jag den blef,
en enda ärligt förtrogen,

som gladdes, när godt jag gaf och skref, —
och ångerfullt redobogen
att bedja för mig — om försoningens hand
och hjälp till räddande strand.

Handen.

Ibland i min nattliga ensamhet,
när pennan på bordet hvilar,
men tanken, eggad och feberhet
på ändlösa banor ilar,
jag sänker min blick — som till räddande strand,
ned på min tröttade hand.

Den är så allena ett vittnesbörd
om allt, jag förgäves gifvit,
om det jag sådde, som skall bli skörd —
men ännu ej blomma blifvit!
Som bidar efter stormar och rägn,
lifvande sommarsols hägn.

KONST OCH KONSTNÄRER

RIKT ILLUSTRERAD POPULÄR KONSTTIDSKRIFT

- BUNDNA EXEMPLAR af
- tredje årgången
- 1912 à 10 kr. kunna nu erhållas
- genom hvarje svensk bokhandel.

**för rekonvalescenter, för nervösa och trötta, hvilkas
arbetskraft är nedsatt genom andlig eller kroppslig
öfveransträngning, mattande sjukdomar eller starka
sinnesrörelser.**

SANATOGEN

gifver **förnyad lefnadslust, god aptit** och en **utpräglad
känsla af kraft och välbefinnande.**

Sanatogen rekommenderas af mer än 17,000 läkare, och tusentals sjuka
berätta om de utmärkta resultat de uppnått med Sanatogen.

Sanatogen är till salu å alla apotek och i drogaffärer i originalförpackningar
å 50, 100 & 250 gr.

Pröfva och döm själf!

Utförliga broschyrer sändas enhvar gratis och franko från

Sanatogens Generalagentur

Allm. T. 63 95.

Stockholm, Kungsgatan 59.

Rikst. 121 95.

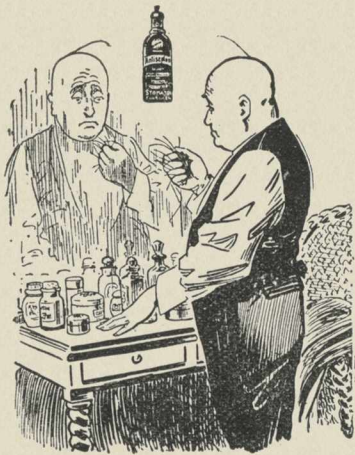
För efterapningar varnas!

Professorn vid K. Akademien för de fria konsterna, bildhuggaren
Herr Theodor Lundberg skrifer om Sanatogen:

»Under en tid af strängt arbete har undertecknad pröfvat Sanatogen och
funnit det mycket stärkande.»

Ett hår på hufvudet är bättre än 10 i handen.

Vårda därför Edert hår innan det blir för sent. Använd emellertid ej okända, måhända direkt skadliga s. k. hårvatten eller pomador utan endast det af framstående bakteriologer och specialister på härsjukdomarnas område rekommenderade hårvattnet

“Antisepton”,

hvilket enligt välkända auktoriteters samstämmiga utsago dödar de bakterier, som försorsaka hårets affallande, starker hufvudnerverna, befriar hårbotten från mjäll samt gör håret mjukt, fylligt och glansande samt lätt att frisera. »Antisepton» tillverkas med och utan tillsats af fettämne och finnes hos återförsäljare af Stomatolpreparaten till kr. 1.25 pr halfflaska, 2.00 kronor pr flaska och 3.50 pr dubbelflaska.

Stomatolfabriken, Stockholm.

H. M. Konungens Hofleverantör.

Till salu i hvarje bokhandel eller från förlaget:

FJODOR DOSTOJEVSKI DE FÖRTRAMPADE

Roman ur ryska samhällslifvet. 4 delar i ett band. Pris 2 kr. Inb. 3 kr. (Berömda böcker 38—39).

RASKOLNIKOW

Roman i 2 delar. Pris 2 kr. Inb. i 2:ne band 4 kr.

BJÖRCK & BÖRJESSON.

BLACK AND WHITE WHISKY

LÖFBERG & COMP. V. H. A. B.

Fjällsanatorium för bröstsjuka.

MÖRSILS SANATORIUM

Mörsil (Jämtland)

Öppet året om. Elektrisk belysning. Ren, stärkande fjällluft. Första klass bord. Läget skyddadt mot fjällvindarnas bisterhet utan att deras hälsosamma inverkan förtages. Inackorderingspris med läkare och sjukvård från kr. 4: 50—6: 50 pr dag, beroende på de olika rummen. Intendent och öfverläkare Dr. T. HORNEY, Rikst. 15. Prospekt och upplysningar genom Kamrerarkontoret.

Post- och Telegrafadress: Sanatoriumet Mörsil. Rikstel. 7.

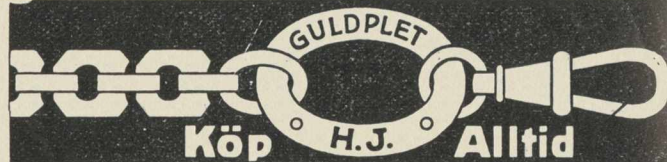
NEUMANNS AÖVAVIT

KRISTIANSTAD, REKOMMENDERAS

Sveriges finaste bordsbrännvin
Serveras å alla Restauranter
Finnes hos alla spritbolag och vinhandlare

Begär alltid "Neumanns" Aqvavit, icke endast "Aqvavit".

King George IV Whisky

Köp H. J. Alltid

Verdens bästa garanterade Doublé Klockkedjor.

De äro stemplade H. J. Guldplet.

Finns i hvarje bättre Guldsmedsaffär.

Mest omtyckta

finska cigarrett

Slipning

af rakknivar etc. utföres af Bergs Bolag, Eskilstuna. — Guldmedalj. Stockholm 1897, Paris 1900.

Bier-restaurant

ZUM HEIDELBERG

9 Storkyrkobrinken 9

rekommenderar sina

90-öres Middagar

Äkta Humbser-Bräu

RESEOMBUD.

DAMER och HERRAR

Upptag order i våra Glas- och Porträttmålningar efter fotografi. Begär våra senaste vilkor och katalog.

SV. KONSTINDUSTRI ANSTALTEN, Strandvägen 1, Stockholm.

Hasselbacken

Restaurant Française

Bothés förträffliga Zigenarorkester.

Salonger och festsalar nyrenoverade.

KISMET

Finaste finska cigarrett.

Nederlag hos A. W. STÄHLE

80 JÄRNTORGET, -:- STOCKHOLM.

VINOLIA RAK-TVÅL

är dryg i bruket och tillför-
säkrar Eder en utomord-
entligt lätt och behaglig
rakning. ✂ ✂ ✂ ✂

Gör rakningen
till ett nöje.

V. 981.

Vinolia Generalagentur:
Skepparegatan 6, STOCKHOLM Ö. Dj.

Respektabla och dugliga

RESEAGENTER sökas för försäljning
af lättsålda arbeten.

AKTIEBOLAGET FÖR SPRID-
NING AF LITTERÄRA VERK
Stockholm :: Torsgatan 8

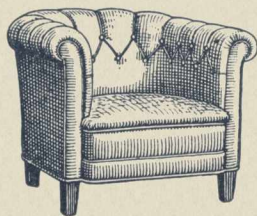

FINNAR, HUDUTSLAG

o.d. försvinna vid
användandet af
M. ZADIG'S
MEDICINSKA
TJÄR-CRÈME

M. ZADIG H. M. KONUNGENS HOFLEVERANTÖR

F. SVENSSON & C:o

MÄSTERSAMUELSGATAN 5, STOCKHOLM
TAPETSERARE & DEKORATÖRER

Specialité: SKINNMÖBLER
R. T. Norr 346. A. T. 75|74.

MARINMOTORN

MERX

BÄSTA INNOVATIONEN
KÄLLA FÖR
BÅTMOTOR-
ER, BÅT-
OCH
MOTOR-
TILLBEHÖR

OÖFVERTRÄFFAD I LÄTTSÖTTET OCH DRIFT-
SÄKERHET HÖG RESTÅRT I KONKUR-
RENSEN MED BÄSTA IN- OCH UTLÄND-
SKA MOTORER. DRIFVES MED BEN-
ZIN, FOTOSOL OCH SPRIT. BEGÄR
KATALOG OCH PRIS.

A. B. MASKINÄREÅREN STIELTJES STOCKHOLM
17 MASLAGATAN
RINGS. 502031 5411

EAU DE QUININE

KRONAN AF ALLA HÄRVATTEN

ED. PINAUD

18, PLACE VENDÔME PARIS
Ni skulle hafva undvikit
flitskallighet genom att
använda Eau de Quinine!

FÅS ÖFVERALLT ED. PINAUD

BÄSTA STAMPLAR
CENTRALTRYCKERIETS STÄMPEL-
FABRIK - STOCKHOLM

Vid behof af

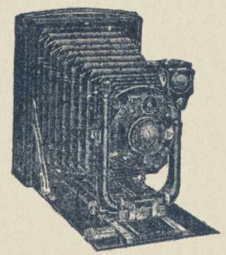
KNIFVAR

Tänk såväl på kvalitén som priset!
Ett stort sakkunnigt urval finnes hos

G. R. FEYCHTING
STOCKHOLM

46 DROTTNINGGATAN
Stockholms första Eskilstunabod.
Väl sorteradt lager af metallvaror.

KAMEROR

I ALLA PRISLÄGEN
Begär katalog!
STÖLTEN & SIMMONSEN.
Fotografiskt Handelshus - MALMÖ.

GÖTEBORGS HANDELS- & SJÖFARTSTIDNING

VÄLUNDERRÄTTAD RIKSTIDNING
- INNEHÅLLSRIK - LÄTTLÄST -
INGEN PAPPERSDRÅKE

Postprenumeration Kr. 3: pr kvartal

Använd alltid

FLORODOL- TVÅL

En verklig
balsam för huden.

PRÉCISION

Zenith

GRAND PRIX
PARIS 1900

Världens förnämsta Precisions-
FICK-UR.
Till salu hos alla välsorterade Urmakare.

Taflor. Etsningar, Kopparstick, Gravyrer, Färgtryck, antika, och moderna, billigt, Konsthandeln, Brunkebergsgatan 9 Stockholm.

Se till att Ni får

Bergman & Göslings,
STOCKHOLM,

Cig.-Cigarretter,

Extrasex

ty de äro de **enda äkta** i s. k. klubbicaon.

JOHNNIE WALKER

BORN
EIGHTEEN
TWENTY

STILL
GOING
STRONG

WHISKY

Allt folket höre hvad min stämman bjuder,
Allt folket lyssne - så är mitt behag
Som tonen ifrån strängaspelet ljuder,
Så ljude ock till folken tröst i dag.

All skönhets hemlighet
för Er jag tyder:
Ett smycke är den lik - ett diadem.
Och skönhets första bud
omutligt lyder.
"Allt folket bruke
Lazarol Tand Crème!"

